

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Tos/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118012277
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118012277.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Vladimíra Monoka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27.02.2019 v Prešove, v trestnej veci odsúdeného M. M. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona a iné, v konaní o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 41PP/61/2018 zo dňa 13.12.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku sťažnosť odsúdeného Milana Makulu z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 415 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zákona žiadosť odsúdeného M. M., nar. XX.XX.XXXX Z. O., trvale bytom B. XXX/XX, A., prechodne bytom O. C.P. Č.. XX, O. o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5T/3/2015 zo dňa 25.02.2015 podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona vo výmere 28 mesiacov zamietol.

Proti tomuto uzneseniu, priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, podal odsúdený sťažnosť, ktorú do rozhodnutia krajského súdu neodôvodnil. Pritom na verejnom zasadnutí využil svoje právo a nevypovedal.

Na základe takto podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že M. M. bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/3/2015 zo dňa 25.02.2015 uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona a prečinu neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odsúdený začal vykonávať trest odňatia slobody dňa 06.07.2017, polovica výkonu trestu mu teda uplynula dňa 06.09.2018.

Z hodnotenia Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov zo dňa 03.12.2018, na ktorú okresný súd podrobne v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal, predovšetkým vyplýva, že v správaní odsúdeného boli obdobia, keď dodržiaval ústavný poriadok a disciplínu /najmä na začiatku výkonu uloženého trestu/, ktoré sa striedali s obdobiami, kedy boli zaznamenané viaceré negatívne poznatky. Keď bol totiž dňa 15.06.2018 umiestnený do otvoreného

oddelenia Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, počas zaradenia na pracovisko mimo ústav s voľným pohybom, tak dňa 18.07.2018 odcudzil potraviny určené na expedíciu a zneužil firemný telefón, za čo mu bol uložený disciplinárny trest celodenného umiestnenia v uzavretom oddiele v trvaní 5 dní a 20.07.2018 bol premiestnený do uzavretého typu oddelenia ústavu. Napriek tomuto postihu bol opakovane postihnutý obdobným disciplinárnym trestom, a to za disciplinárne previnenie dňa 20.07.2018 trestom v trvaní 3 dní a za disciplinárne previnenie zo dňa 21.11.2018 trestom v trvaní 5 dní.

Správne súd prvého stupňa poukázal na znenie ustanovenia § 66 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, podľa ktorého súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Aj keď podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je mimoriadnym inštitútom, ktorý by súd mal aplikovať len výnimočne, na podmiennečné prepustenie odsúdený nemá automatický nárok, pričom súd ho môže použiť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a to tak formálneho charakteru, ktorým je vykonanie v prejednávanej veci polovice súdom uloženého trestu odňatia slobody, ako aj materiálneho charakteru, a to preukázanie polepšenia odsúdeného, pričom vykonané dokazovanie musí jednoznačne viesť k pozitívnemu záveru, že odsúdený sa svojim správaním a plnením povinností skutočne polepšil, čo znamená, že už doterajší výkon trestu bol postačujúci pre naplnenie účelu trestu, ktorým je najmä prevýchova odsúdeného tak, aby viedol riadny život a jeho ďalší výkon preto už nie je potrebný. Pokiaľ teda súd, na základe vykonaného dokazovania, nedospeje k bezpečnému záveru, že odsúdený sa polepšil, nemôže odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustiť, pričom nemôže ďalej skúmať, či trest uložený pôvodným rozhodnutím, ktorý je trestom zákonným, je primeraný, alebo naopak neprimerane prísny, pretože v opačnom prípade by išlo o neprípustné preskúmvanie právoplatného rozhodnutia súdu mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov. Taktiež dobré správanie odsúdeného v dôsledku motivácie podmiennečným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody nie je prejavom, že sa odsúdený polepšil, pretože v prípade jeho prepustenia, teda po odpadnutí motivácie dobrého správania, by nebolo záruky, že odsúdený povedie riadny život. K splneniu materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, podľa názoru krajského súdu, teda dôjde až vtedy, keď odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dobre správa, pretože si uvedomuje nesprávnosť svojho doterajšieho konania spočívajúceho v páchaní trestnej činnosti, je odhodlaný viacej takto nekonať a aktívne prejavuje snahu po náprave objektivizovanú najmä disciplinárnymi odmenami.

Vychádzajúc z vyššie uvedených zákonných ustanovení a vykonaného dokazovania, aj krajský súd dospel k záveru, že aj keď formálne podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to vykonanie polovice uloženého trestu, boli splnené, vykonané dokazovanie nevedlo k dostatočne odôvodnenému záveru, že sa odsúdený už doterajším výkonom trestu polepšil, a preto jeho ďalší výkon nie je potrebný.

V priebehu roka 2018 bol sťažovateľ spolu trikrát disciplinárne potrestaný za rôzne disciplinárne previnenia až trestami spojenými so zvýšenou mierou jeho izolácie od okolia. Ani opakovaný postih nevedol k pozitívnej zmene v jeho správaní. Nedosiahol žiadnu disciplinárnu odmenu. Nešlo teda o ojedinelé negatívne správanie sa odsúdeného, ale o správanie, ktoré nenasvedčovalo tomu, že by už doterajší výkon trestu odňatia slobody bol pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody dostačujúci.

Tomuto záveru nasvedčuje aj skutočnosť, že riziko sociálneho zlyhania odsúdeného M. M. do budúcnosti hodnotil ústav, v ktorom uložený trest odňatia slobody vykonáva, ako stredné, vzhľadom na predchádzajúcu trestnú činnosť, nezamestnanosť a finančnú situáciu pred nástupom do výkonu trestu, vek, pohlavie, nedostatky v emocionálnej stabilite a mentálnej úrovni, počet doterajších odsúdení a nízke dosiahnuté vzdelanie, a resocializačnú prognózu hodnotil ako menej priaznivú. Samotný ústav, v ktorom odsúdený vykonáva predmetný trest odňatia slobody konštatoval, že odsúdený neodporúča podmiennečne prepustenie odsúdeného.

Dobré správanie sa odsúdeného M. M. v niektorých obdobiach výkonu trestu odňatia slobody, je potrebné hodnotiť len ako prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, motivované nanajvýš snahou odsúdeného byť podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Podľa názoru krajského súdu porušovanie ústavného poriadku spôsobom, akým sa ho dopustil tento odsúdený, nie je možné hodnotiť ako banálne a nasvedčuje neochote odsúdeného prispôsobiť sa pravidlám výkonu a naznačuje jeho ľahostajný prístup k dodržiavaniu stanovených noriem správania sa. Prognóza jeho nápravy je menej priaznivá a žiaden dôkaz, ktorý by presvedčivo naznačoval, že už doterajším výkonom trestu odňatia slobody sa polepšil, a preto už jeho ďalší výkon nie je potrebný, v konaní vyprodukovaný nebol, a preto odsúdeného nebolo možné z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustiť.

Nepochybil preto súdu prvého stupňa, keď návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol a krajskému súdu nezostávalo nič iné, len jeho sťažnosť postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku ako nedôvodnú zamietnuť.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.